

میلی شهدی، ستایشگر دین و دولت

غلامرضا تمیمی تواندشتی^۱، زهره انصاری^۲، میثم محتشم^۳

۱- استادیار زبان و ادبیات فارسی، موسسه آموزش عالی آفرینش بروجرد

۲- دانشجوی دکترای تخصصی رشته زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی نجف آباد

۳- کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بروجرد

چکیده

شعر ستایشی مجموعه ای در هم تنیده و گسترده از قصاید مدحی، برخی غزل های اجتماعی، ترکیب بند، ترجیع بند و دیگر قالب های شعری است که فرایند کنش ها و رابطه های دو جانبه میان دولتمردان و شاعران ستایش گر می باشد. چون مطابق با اسناد معتبر، شعر و ادب فارسی، با شعر ستایشی آغاز گردیده، این پژوهش، به روش تاریخی و با مراجعه به منابع و اسناد کتابخانه ای، سیر تحول مدیحه سرایی را از آغاز تا پایان قرن دهم مورد بررسی قرار داد، اوج دگرگونی شعر ستایشی و گسترش شعر آیینی را در دوران صفویه گزارش کرده است. در این دوران میرزا محمد میلی شهدی در سرودن شعر ستایشی جایگاهی ارجمند داشت که فراز و فرود شعر وی مشخصاً مورد ارزیابی قرار گرفته است. نظر به اینکه در این دوره مذهب شیعه اثنی عشری، مذهب رسمی ایران شد به دستور شاه طهماسب صفوی، مسیر شعر مدحی دگرگون گردید و شاعران موظف شدند فقط در نعت پیامبر گرامی اسلام (ص) و پیشوایان مذهبی شیعه شعر بسرایند. **میلی شهدی** که در این عصر می زیست، به مقتضای زمان، ستایشگر دین و دولت گردید که با توسل به خاندان رسول گرامی اسلام (ص) و شاه ولایت امیر المومنین (ع) همچنین امام هشتم امام رضا (ع) با سرودن شعر نبوی، علوی و رضوی، توشه آخرت ساخته و ناگزیر با مدح وزیران و فرمانروایان دولت صفوی با صله های دریافتی، به ساماندهی زندگی این جهانی خود پرداخته است.

کلید واژه ها: میلی شهدی، سبک هندی، مکتب وقوع، شعر ستایشی، شعر آیینی